

[Rytter.]

det med de forskellige Organisationer. Og hvis Ministeren fra først af havde taget sit Standpunkt, hvorfor i al Verden tog man saa det Forbehold, at Dommeren skulde være forpligtet til at lade sig flytte andetsteds hen? Hvorfor tog man det Forbehold, naar Spørgsmaalet var afgjort? Derfor maa jeg hævde, at Administrationen ikke har opfyldt det, som Rigsdagen vedtog dengang. Dette har avlet Utilfredshed, og paa Basis af denne Utilfredshed kommer nu den højtærede Justitsminister med et Forslag uden tilstrækkelig Begrundelse i Motiverne efter min Mening. At Flertallet vil følge Ministeren, kunde jeg have sagt i Forvejen. Det er imidlertid farligt at komme med saadanne Ting af lokal Interesse, og jeg havde aldrig ventet, at Administrationen paa Baggrund af det Krav, der blev stillet tidligere fra Rigsdagens Side, og som Administrationen ikke har opfyldt, vilde have givet op over for saadanne Ønsker.

Til den ærede Ordfører maa jeg sige, at der er ikke Tale om, at jeg vil trække Diskussionen ned i et lavere Plan, eller at jeg har beskyldt Flertallet for et eller andet. Jeg sagde kun, at efter min Mening interesserede Flertallet sig for det Landets Barn, som hed Løgstør-Nibe, men at vi saa mere paa Helheden. Den ærede Ordfører mente, at det kunde maaske skyldes Standsinteresser. Nej, slet ikke, men vi ser paa, hvad der efter vor Mening gavner den danske Befolkning som Helhed mest, og det er at følge den Retningslinie, som blev fastlagt her i Rigsdagen, som Administrationen havde Ordre til at følge, og som nu pludselig her bliver brudt.

Den ærede Ordførers Tale tvinger mig desværre til noget, som jeg ellers ikke vilde have gjort. Den ærede Ordfører siger nemlig, at ikke alle de nævnte Skrivelser gik imod Embedets Deling. Men den ærede Ordfører maa ikke glemme, at der ogsaa er en Skrivelse fra den daværende konstituerede Dommer, som gaar i modsat Retning. Jeg er vis paa, at den ærede Ordfører lagde Mærke til, at dengang jeg omtalte dette, sagde jeg omtrent følgende: det høje Ministerium har ikke engang fremlagt den Erklæring, som den daværende konstituerede Dommer afgav, skønt den var afgivet til Ministeriet. Det

staar jeg ved, men nu da den ærede Ordfører drager det frem, maa jeg gaa lidt mere ind paa Sagen og sige, at jeg har sjælden her i Rigsdagen set saadanne Erklæringer som dem, der her er kommet fra den konstituerede Dommer. Den første og den anden Erklæring staar i saa aabenlys Strid med hinanden, at man bliver overrasket; Motiverne maa enhver selv skønne over. Den første Skrivelse er af 20. December 1941, og den konstituerede Dommer — hvis Navn jeg ikke skal nævne, for Resten har den ærede Ordfører nævnt det — siger i denne: Man bør ikke dele Løgstør-Nibe Retskreds, thi, siger han, Udgifterne vil blive betydeligt forøgede; der maa mere Personale til, og Arresthuset er ikke i Orden.

Endvidere kritiserer han Nibe Byraads Andragende og siger, at nogle af de Ting, der staar i dette, ikke er rigtige. Han siger, at i det hele og store har Ordningen virket tilfredsstillende. Han ironiserer over, at Byraadet siger, at Løgstør er en fjertliggende By; han sætter det i Anførelsestegn som noget ganske særlig urimeligt. Han siger, at naar Nibe søger om en Deling, er det af prestigemæssige Grunde; det kan ikke bestrides, at den nuværende Ordning har virket meget godt, men det er prestigemæssige Grunde, der er Tale om; saaledes skrev denne Dommerfuldmægtig den 20. December 1941, paa et Tidspunkt, da Embedet var opslaaet og der var Spørgsmaal om, hvorvidt det skulde deles eller ikke. Da holdt han paa, at det ikke skulde deles. Endnu saa sent som den 26. Oktober 1942 havde han ikke skiftet Anskuelse; i hvert Fald indeholder den Skrivelse, som kom fra ham, ikke Spor derom. Men saa bliver Embedet besat umiddelbart før den 1. November 1942, og nu faar Piben en anden Lyd fra Dommerfuldmægtigen. Nu er der ikke noget i Vejen for, at f. Eks. Tinglysningsvæsenet kan flyttes til Nibe; nu siger vedkommende Fuldmægtig pludselig, at Folk søger til Dommerkontoret, og de kan ikke træffe ham, uagtet han i sin første Skrivelse har sagt, at det gjorde Befolkningen ikke. Den ærede Ordfører citerede, at der oven i Købet var en Jurist — det kom frem under Udvalgets Møde med Dommeren —, der havde sagt i en Erklæring, at det var lykkedes deroppe at holde Befolkningen borte fra Dommerkontoret. Hvem